

CAP A LA VERITAT SENCERA

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Què va passar el dia de la Pentecosta? Com és que aquells homes, plens de por, amagats, són capaços, de sobte, de sortir valents a donar testimoniatge de Jesús?

Quan Jesús fou arrestat a l'hort de les Oliveres, tots es van dispersar, per por que els agafessin a ells també i per por que la resta de la colla veiés la seva por. La primera cosa valenta que feren, però, va ser anar-se aplegant tots junts. No calien les paraules. Tots, menys Joan, se sentien traïdors i no sabien com recobrar la dignitat perduda. Havien fallat al mestre i s'havien fallat entre ells. Junts ara, tornaven a ser una pinya; en una espera en el buit, sí, però junts. En la seva buidor i desconcert, estar junts els retornava la confiança i potser els va permetre començar a compartir els records que cadascú tenia de Jesús.

Recordaven una frase del mestre: «Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres una càrrega massa pesada». Se sentien confosos i notaven el pes feixuc d'aquesta càrrega, asseguts a terra. Necessitaven aire per respirar.

I, de sobte, es gira una ventada violenta que els obliga a aixecar-se. Tots queden plens de l'Esperit Sant i comencen a expressar-se amb una força que no tenien, amb unes paraules que no sabien, amb una alegria que els semblava perduda. No és que s'haguessin tornat poliglotes sinó que parlen la llengua del cor, per això cadascú els pot entendre.

Sortir d'ells mateixos, no anunciar-se sinó anunciar Jesús i el seu missatge els fa conscients dels dons que van rebent de l'Esperit: saviesa, enteniment, consell, fortalesa, ciència, pietat, temor de Déu. No tots tenen tots els dons o no els tenen en el mateix grau, però entre tots la suma no es solament set dons, sinó molt i molt més, perquè, com diem normalment, la unió fa la força.

Quan cadascú fa créixer el seu do i no el do de l'altre que no té, quan cadascú el fa créixer a la mida que pot i no a la mida de l'altre que no té, aleshores percebem els fruits d'aquests dons: l'amor, el goig, la pau, la paciència, la bondat, la fidelitat, la mansuetud, la sobrietat.

Set dons i vuit fruits. Som rics. Som, en plural, perquè la riquesa és del grup. Una riquesa que no ens podem quedar, que no ens pertany, que ens ha estat regalada. Una riquesa que, si no fem créixer queda erma. L'Esperit ve quan ve i no sabem ni com ni d'on. Això sí, quan el Senyor envia el seu alè, sempre renova la vida sobre la nostra terra i podem néixer de nou. Ens va guiant cap al coneixement de la veritat sencera. Cap persona en solitari no la tindrà sencera, la tindrem entre tots.